

Sygn. akt II AKz 871/20

POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia SA Wiesław Kosowski

Protokolant: Kamil Klupś

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **A.S.**

oskarżonemu o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i inne

zażaleń wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 27 lipca 2020 roku, sygn. akt V K 132/20

w przedmiocie przedłużenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 lipca 2020 roku, Sąd Okręgowy w Katowicach, w sprawie o sygn. akt V K 132/20, na podstawie art. 344 k.p.k., art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 2 k.p.k., art. 258 § 3 k.p.k. oraz art. 263 § 3 k.p.k., utrzymał i przedłużył stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego A. S. zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego w Mysłowicach z dnia 28 lutego 2020 roku, sygn. akt II Kp 65/20, określając dalszy jego termin do dnia 23 listopada 2020 roku, do godz. 15⁽⁵⁵⁾.

Od powyższego postanowienia zażalenie wywiódł obrońca oskarżonego, podnosząc zarzut obrazy przepisów postępowania, mającą wpływ na jego treść, tj. art. 258 § 2 i 3 k.p.k., art. 259 § 1 k.p.k., art. 6 k.p.k. w zw. z art. 5 § 3 EKPCz, a także zarzut naruszenia prawa materialnego, a to art. 5 ust. 1 EKPCz. W konkluzji wywiedzionego środka odwoławczego obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zastosowanie środków zapobiegawczych o charakterze nieizolacyjnym, względnie uchylenie i przekazanie sprawy do sądu okręgowego celem przesłuchania podejrzanego i wydania orzeczenia po zapewnieniu realizacji podstawowych gwarancji procesowych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy oskarżonego okazało się bezzasadne.

W ocenie Sądu Apelacyjnego decyzja sądu I instancji o przedłużeniu stosowania wobec oskarżonego A.S. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania jest prawidłowa i podyktowana została umotywowaną potrzebą zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania sądowego.

Przeprowadzona kontrola wskazuje na istnienie okoliczności przemawiających za istnieniem ogólnej, materialnej przesłanki stosowania środków zapobiegawczych, o której mowa w przepisie art. 249 § 1 k.p.k., co

potwierdzają dotychczasowe ustalenia Sądu Okręgowego wynikające ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zaprezentowanego w treści zaskarżonego postanowienia. Powyższe pozwala na przyjęcie dużego prawdopodobieństwa, że oskarżony A.S. dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów. Okoliczność ta nie była zresztą przez skarżącego kwestionowana.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w przedmiotowej sprawie w dalszym ciągu aktualna pozostaje szczególna przesłanka uzasadniająca konieczność dalszego stosowania względem oskarżonego izolacyjnego środka zapobiegawczego określona w art. 258 § 2 k.p.k. Biorąc pod uwagę jego wysoką szkodliwość społeczną i okoliczności jego popełnienia (w tym motywację sprawcy), czy też uprzednią karalność A.S. uprawnionym jest twierdzenie, że - w przypadku potwierdzenia jego sprawstwa i winy - realnie grozić mu będzie surowa kara, a tym samym wbrew zarzutowi stawianemu w zażaleniu obrońcy spełniona została przesłanka stosowania tymczasowego aresztowania określona w art. 258 § 2 k.p.k. i z mocy prawa istnieje domniemanie obawy podejmowania przez oskarżonego bezprawnych działań utrudniających postępowanie. Zagrożenie surową karą daje podstawy do stwierdzenia, że w sprawie zachodzi realna obawa bezprawnego wpływania na tok postępowania i jest wystarczającą oraz samodzielną podstawą do stosowania środków zapobiegawczych (por. m.in. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 r., sygn. akt I KZP 18/11).

Nie ulega też wątpliwości, iż w stosunku do A. S. aktualna pozostaje przesłanka z art. 258 § 3 k.p.k. Sąd Okręgowy w tej kwestii słusznie wskazał na wnioski płynące z opinii biegłych psychiatrów oraz treść kwestionariusza wywiadu środowiskowego, a także fakt, iż oskarżony groził K. S.. Natomiast skarżący, pomimo, iż w petitum środka odwoławczego zakwestionował istnienie niniejszej przesłanki, to nie przedstawił żadnej argumentacji mogącej podważać prawidłowość poczynionych w tej kwestii ustaleń sądu I instancji.

Za chybiony należy uznać również zarzut obrazu przepisów art. 6 k.p.k. w zw. z art. 5 ust. 3 EKPCz. Trybunał w swoim orzecznictwie wielokrotnie podkreślał, że art. 5 ust. 3 Konwencji strukturalnie dotyczy dwóch odrębnych kwestii: wczesnych etapów po zatrzymaniu, gdy osoba zostaje wzięta pod kontrolę organów władzy, oraz okresu podczas toczącego się ostatecznie procesu przed sądem karnym, w czasie którego oskarżony może być aresztowany lub zwolniony, przy zastrzeżeniu spełnienia określonych warunków lub bez ich zastrzeżenia. Obowiązek wynikający z art. 5 ust. 3 jest ograniczony do postawienia aresztowanego niezwłocznie przed właściwym urzędnikiem na tym wstępnym etapie, choć art. 5 ust. 4 Konwencji może w pewnych wypadkach wymagać, by osoba była także później postawiona przed sądem w celu skutecznego podważenia legalności pozbawienia jej wolności, gdy aresztowanie trwa przez długi okres. (por. Wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 14 czerwca 2011 roku, 36921/07 Garlicki przeciwko Polsce, Lex nr 818456, Wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 31 lipca 2000 roku, 34578/97, Jecius przeciwko Litwie, lex nr 76750)

Skarżący nie zaprezentował natomiast żadnych argumentów, pozwalających na podważenie legalności stosowanego wobec oskarżonego aresztu, zaś Sąd Apelacyjny również w tym kontekście nie dopatrył się naruszenia przepisu art. 5 ust. 4 EKPCz.

Nie sposób natomiast odnieść się do zarzutu obrazu przepisu art. 5 ust. 1 EKPCz, gdyż niniejsze postępowanie obecnie znajduje się na etapie sądowym, natomiast argumentacja skarżącego, na poparcie niniejszego zarzutu, dotyczy postępowania przygotowawczego oraz koncentracji czynności podejmowanych przez prokuratora, co pozostaje bez żadnego związku z treścią zapadłego rozstrzygnięcia. Z tych przyczyn zarzut obrazu przepisów prawa materialnego należało uznać za bezprzedmiotowy.

Co zaś się tyczy obrazu przepisu art. 259 § 1 k.p.k., to fakty uzasadniające odstąpienie od tymczasowego aresztowania powinny zostać udowodnione, a ich wykazanie obciąża stronę, która je zgłasza. W badanej sprawie skarżący obrońca oskarżonego ani w petitum zażalenia, ani w jego uzasadnieniu nie zamieścił jakichkolwiek informacji wskazujących na istnienie okoliczności z art. 259 § 1 k.p.k., poprzestając na głosowym twierdzeniu, iż izolacja ma negatywny wpływ na stan psychiczny oskarżonego. Niezależnie od powyższego Sąd Apelacyjny również nie dostrzegł takich okoliczności, pozwalających odstąpić od aresztowania.

ZARZĄDZENIE

1. odpis postanowienia doręczyć oskarżonemu z pouczeniem o prawomocności oraz jego obrońcy;
2. zwrócić akt sprawy.

Katowice, dnia 25 sierpnia 2020 roku